

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B., a.s.**, so sídlom v Ž., IČO: X., proti žalovanému **MUDr. D. B.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. G. A., advokátom, AK so sídlom v B., **o zaplatenie 626,87 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 50 C 253/2007, na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. augusta 2008 sp.zn. 12 Co 172/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 11. júna 2008 č.k. 50 C 253/2007-146 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 8 C 7/2005 s odôvodnením, že v prejednávanej veci sa žalobca (v tomto konaní žalovaný) domáha náhrady za poplatky, ktoré zaplatil do fondu opráv a za služby spojené s užívaním bytu za roky 2004 až 2006. V konaní pred Okresným súdom Žilina sa žalovaný okrem iného domáha určenia neplatnosti zmluvy o výkone správy, uzavretej medzi účastníkmi z 27. novembra 2002. Súd prvého stupňa rozhodnutie o neplatnosti tejto zmluvy považoval za významné pre rozhodnutie v prejednávanej veci a preto konanie prerušil.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného uznesením z 22. augusta 2008 sp.zn. 12 Co 172/2008 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Vychádzal z názoru, že v danom prípade boli splnené podmienky pre prerušenie konania podľa § 109

ods. 2 písm. c/ O.s.p, keďže predmetom tohoto konania je plnenie zo zmluvy o výkone správy, o určení neplatnosti ktorej prebieha iné konanie.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a navrhol zrušiť obe uznesenia súdov nižších stupňov. Uviedol, že predmetné konanie je vedené nedôvodne, tzv. nedoplatky mal zaplatené preplatkami a žalobca teda nemal dôvod túto žalobu podať. V ďalšom napádal procesný postup prvostupňového ako aj odvolacieho súdu v predmetnej veci.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008), alebo uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) alebo ak b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo ak c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozhodnutia (uznesenia), uvedeného v § 239 ods. 1, 2 O.s.p., je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Žalovaný v podanom dovolaní namietal skutočnosť, že v prejednávanej veci mal súd prvého stupňa rozhodnúť a návrh zamietnuť ako nedôvodný a nie konanie prerušiť, pretože, prerušením konania sa mu odňala možnosť plynule konať pred súdom, ktorý dôvod obsahovo zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť znemožnenie realizácie tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania priznáva zákon za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a oprávnených záujmov, a to postupom súdu.

Pokiaľ dovolateľ odôvodňoval odňatie možnosti konať pred súdom tým, že súd konanie nemal prerušiť, ale vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť ako nedôvodne podanú, treba uviesť, že v takomto prípade nejde o naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Okresný súd prerušil konanie (a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil) podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., v zmysle ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Ak nižšie súdy na základe vykonaného dokazovania ustálili, že bol dôvod na prerušenie konania za podmienok uvedených v zákone (§ 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nemožno ich postupu vytýkať, že uvedeným spôsobom odňali dovolateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti treba poukázať tiež na ustanovenie § 111 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní uvádza, že „dovolanie je možné ... podľa ustanovenia § 237 písm. b/... nakoľko nemal dôvod - neexistoval dôvod na konanie, tzv. nedoplatky mal zaplatené preplatkami“, z jeho argumentácie je zrejmé, že si neuvedomuje rozdiel medzi vecnou legitimáciou a spôsobilosťou byť účastníkom konania, najmä to, že z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 237 písm. b/ O.s.p. nie je rozhodujúci vzťah vyplývajúci z hmotného práva, ale otázka spôsobilosti byť účastníkom konania, ktorú kategóriu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 19 tak, že spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. Je teda zrejmé, že predpokladom byť účastníkom konania je hmotnoprávna subjektivita vo význame mať práva a povinnosti. Podľa § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby. Právnickými osobami podľa § 18 ods. 2 písm. a/ Občianskeho zákonníka sú aj združenia fyzických alebo právnických osôb, akým subjektom žalobca, obchodná spoločnosť, nepochybne je. Záver, že okolnosť, že účastník konania (v danej veci právnická osoba) nie je v spore vecne legitimovaný (nie je nositeľom práva alebo povinnosti, o ktoré v konaní ide), nespôsobuje zmätočnosť v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p, bol už niekoľkokrát i judikovaný (porov. napr R 34/1993).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd nepriznal (inak úspešnému) žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania z dôvodu, že mu žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods.5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. augusta 2009

JUDr. Ladislav Górasz, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková